

Sygn. akt II CSK 31/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W. [...] Oddział w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie sformułowane przez skarżącą dotyczyło kwestii, czy w sytuacji, gdy w wyniku czynu niedozwolonego nie doszło do wypłacenia poszkodowanej wynagrodzenia, składki ZUS, jakie przysługiwałyby od tego wynagrodzenia winny pozostać zasądzone na rzecz ubezpieczonego w ramach obowiązku pełnego naprawienia szkody.

Należy jednak zauważyć, że problem prawny, który co do zasady mógłby stać się przedmiotem istotnego zagadnienia lub budzić potrzebę wykładni związaną z rozbieżnościami poglądów wyrażonych w orzecznictwie musi być bezpośrednio związany z przepisem, na podstawie którego orzeczono w sądach obu instancji oraz pozostawać w zgodzie z ustaleniami faktycznymi uczynionymi w sprawie.

Skarżąca nie uwzględniła tego ostatniego wymagania, bowiem Sąd Apelacyjny nie zakwestionował potrzeby uzupełnienia zasądzonej kwoty odszkodowania o równowartość niepobranych składek co do zasady, a jedynie uznał, że w tym przypadku nie został dostatecznie udowodniony wpływ pominięcia tychże składek na wymiar świadczenia emerytalnego. Ustalenia sądów

instancyjnych w zakresie faktów i dowodów pozostają zaś poza kognicją Sądu Najwyższego (art. 398³ §3 k.p.c.).

Natomiast o spełnieniu przesłanki oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Wywód przedstawiony we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uwzględnia kryteriów tak rozumianej oczywistej zasadności.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]